

DECIZIE Nr. 10 din 20 octombrie 2014

EMITENT: ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 832 din 14 noiembrie 2014

**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT**

**DECIZIA Nr. 10
din 20 octombrie 2014**

Dosar nr. 11/1/2014/HP/C

Iulia Cristina Tarcea - vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea - președintele Secției I civile
Roxana Popa - președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Nicoleta Țândăreanu - judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu - judecător la Secția I civilă
Georgeta Carmen Negrilă - judecător la Secția I civilă - judecător-raportor
Florentin Sorin Drăguț - judecător la Secția I civilă
Raluca Moglan - judecător la Secția I civilă
Rodica Zaharia - judecător la Secția a II-a civilă - judecător-raportor
Nela Petrișor - judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă - judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă - judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu - judecător la Secția a II-a civilă
Iuliana Măiereanu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheorghiza Luțac - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Elena Canțar - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Sîrbu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal - judecător-raportor

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 11/1/2014/HP/C este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept - a luat spre examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția I civilă în Dosarul nr. 7.259/95/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare a dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, și anume, dacă norma de trimitere anterior menționată se referă la termenul general de prescripție de 3 ani reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă (respectiv art. 2.517 din Codul civil) sau la termenul de prescripție de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului fiscal următor celui în care a luat naștere dreptul reglementat de art. 131 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Codul de procedură fiscală).

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, puncte de vedere și hotărâri relevante în materie pronunțate de instanțele judecătorești, precum și răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, acordă cuvântul judecătorilor-raportori în susținerea raportului întocmit.

Doamna judecător-raportor Georgeta Carmen Negrilă învederează că termenul de prescripție trebuie interpretat în contextul unei corecte calificări a obiectului cauzei, fiind vorba de o contestație împotriva unei decizii care constituie titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, așadar, o contestație la titlu, cale procesuală reglementată de art. 712 alin. (2) din Codul de procedură civilă. În contextul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, termenul de prescripție este intervalul de timp stabilit de lege, înăuntrul căruia Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă trebuie să procedeze, conform art. 47 alin. (1) din același act normativ, la emiterea deciziilor de debit, care constituie titluri executorii pentru sumele acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, sub sancțiunea pierderii aceluși drept; se mai precizează că raportul juridic privind restituirea primei de instalare reglementat de art. 76 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, are un temei delictual, ceea ce determină incidența dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că nu există chestiuni prealabile de invocat sau excepții de formulat, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

**ÎNALTA CURTE,
deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:**

1. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel Craiova - Secția I civilă, prin Încheierea din 2 iulie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 7.259/95/2013, a dispus sesizarea, din oficiu, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare a dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, respectiv dacă norma de trimitere anterior menționată se referă la termenul general de prescripție de 3 ani reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 (respectiv art. 2.517 din Codul civil) sau la termenul de prescripție de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului fiscal următor celui în care a luat naștere dreptul reglementat de art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.

2. Expunerea succintă a procesului

Reclamanta Schinteie Viorica, prin contestația înregistrată pe rolul Tribunalului Gorj sub nr. 7.259/95/2013, a solicitat în contradictoriu cu pârâta Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Gorj anularea, ca netemeinică și nelegală, a Deciziei nr. 154/09.07.2013, emisă de către pârâtă.

Prin decizia contestată, i s-a imputat reclamantei suma de 3.500 lei, reprezentând primă de instalare ce i-a fost acordată acesteia în luna iunie 2010, în temeiul art. 75 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare.

În motivarea contestației, reclamanta a susținut că a fost depășit termenul general de prescripție de 3 ani la momentul emiterii deciziei contestate, în sensul celor prevăzute prin art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Pârâta Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Gorj, prin apărările formulate, a apreciat că termenul aplicabil pentru recuperarea debitului este cel prevăzut de art. 131 din Codul de procedură fiscală, respectiv de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul la recuperarea debitului, deoarece măsurile de executare emise au fost realizate în conformitate cu

prevederile art. 31 din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004 pentru aprobarea Procedurii privind activitatea de control, de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silită a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, care fac trimitere la dispozițiile Codului de procedură fiscală.

Tribunalul Gorj - Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, prin Sentința civilă nr. 5.243 din 9 decembrie 2013, a admis contestația formulată de reclamantă și a dispus anularea deciziei atacate, cu motivarea că aceasta a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 75, 76 și art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, termenul general de prescripție prevăzut de art. 47 alin. (2) din actul normativ anterior menționat fiind cel de 3 ani, reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, în vigoare la data acordării primei de instalare și nu cel de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept, în sensul celor prevăzute de art. 131 din Codul de procedură fiscală, considerându-se că Legea nr. 76/2002 este lege specială în raport cu Codul de procedură fiscală.

Împotriva acestei sentințe, intimata Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Gorj a formulat apel, criticile formulate vizând atât problema termenului de prescripție aplicabil pentru recuperarea debitului, cât și fondul cauzei, respectiv dreptul la restituirea primei de instalare.

Curtea de Apel Craiova - Secția I civilă, în cadrul soluționării apelului, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dedusă judecătii, dispunând totodată suspendarea cauzei până la pronunțarea soluției cu privire la dezlegarea în drept a chestiunii sesizate, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

3. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

Prin Încheierea din data de 2 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 7.259/95/2013, Curtea de Apel Craiova - Secția I civilă a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă privind admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, motivat de faptul că:

1. Soluționarea litigiului depinde de rezolvarea problemei de drept cu privire la identificarea duratei termenului de prescripție reglementat de art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, pentru recuperarea sumelor acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și oricăror alte debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, fiind necesar a se stabili dacă norma de trimitere de la articolul anterior menționat se referă la termenul general de prescripție de 3 ani reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 (respectiv art. 2.517 din noul Cod civil) sau termenul de prescripție de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul, reglementat de art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

2. Problema de drept care face obiectul sesizării este nouă, întrucât asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

4. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

4.1. Apelanta Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Gorj a susținut că, în situația debitelor constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, altele decât cele provenind din contribuții, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 5 ani, termen care începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.

4.2. Intimata Schinteie Viorica a arătat că durata termenului general de prescripție prevăzut de art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, este de 3 ani, și anume termenul prevăzut de art. 3 din Decretul nr. 167/1958.

5. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Opinia exprimată de instanța de sesizare este cea potrivit căreia sintagma "termenul general de prescripție legal" din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, trebuie interpretată prin trimitere la dispozițiile generale ale art. 3 din Decretul nr. 167/1958

(reluat în art. 2.517 din Codul civil), durata termenului de prescripție pentru recuperarea debitelor constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj fiind de 3 ani.

În susținerea acestei opinii, instanța de trimitere a invocat următoarele argumente:

a. Legea utilizează, în norma de trimitere, sintagma "termen general de prescripție legal", iar acest termen a fost reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 (în prezent, de art. 2.517 din noul Cod civil), acestea fiind dispozițiile legale cu aplicabilitate generală, atunci când legile speciale nu prevăd un alt termen.

b. Termenul prevăzut de art. 131 din Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, nu este un termen general, ci unul special, reglementat în materia executării silite a creanțelor fiscale, iar obligația de restituire a sumelor primite necuvenit cu titlu de primă de instalare nu se încadrează în categoria creanțelor fiscale, astfel cum acestea sunt definite de art. 21 și 22 din actul normativ anterior menționat.

c. Dispozițiile art. 31 din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare, se referă la activitatea de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor legii, însă fac trimitere la procedura concretă de realizare a acestei activități. Ordinul dat în aplicarea legii nu poate statua printr-o normă de trimitere un alt termen decât legea însăși. Dacă legiuitorul ar fi înțeles să reglementeze durata termenului de prescripție la 5 ani prin raportare la dispozițiile speciale din Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ar fi trimis, în mod expres, în cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, la aceste norme și nu la termenul general de prescripție.

d. Ca argument de analogie, dispozițiile asemănătoare privind recuperarea debitelor la bugetul asigurărilor sociale au statuat, prin art. 141 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, că sumele încasate necuvenit cu titlu de prestații de asigurări sociale se recuperează pe baza deciziei emise de casa teritorială/sectorială de pensii, ce constituie titlu executoriu, cu respectarea termenului general de prescripție de 3 ani.

6. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

Opiniile conturate prin soluțiile pronunțate sau punctele de vedere exprimate de instanțele judecătorești sunt neunitare, în sensul că anumite curți de apel au apreciat că sintagma "termenul general de prescripție legal" din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, se referă la termenul de 3 ani prevăzut de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, în timp ce altele au reținut că aceasta are în vedere termenul de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul, conform art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.

Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior asupra acestei chestiuni de drept, nefiind pronunțată o decizie în interesul legii sau o altă hotărâre prealabilă având acest obiect; totodată, este de observat că instanța supremă nu are competență în legătură cu aplicarea dispozițiilor Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, din adresele existente la dosar rezultând că nu au identificat, în jurisprudența proprie, decizii referitoare la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

De asemenea, prin Adresa nr. 2.034/C/III-5/2014 din 11 septembrie 2014, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, din verificările efectuate în evidența sesizărilor de recurs în interesul legii la nivelul Secției judiciare, Serviciul judiciar civil, nu a fost identificată nicio lucrare de verificare a practicii judiciare în legătură cu problema de drept ce face obiectul sesizării.

7. Jurisprudența Curții Constituționale

Curtea Constituțională nu a fost investită cu examinarea constituționalității art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare.

8. Raportul asupra chestiunii de drept

Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării formulate, concluzionându-se că sintagma "termenul general de prescripție legal" din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările

și completările ulterioare, se referă la termenul de 3 ani prevăzut de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, respectiv art. 2.517 din Codul civil.

9. Înalta Curte

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată".

Așadar, legiuitorul, în cuprinsul articolului anterior menționat, a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ; în doctrină, ele au fost identificate după cum urmează:

1. existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;
2. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza în ultimă instanță;
3. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
4. o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Pentru a se conchide cu privire la respectarea condiției privind existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță, trebuie pornit de la obiectul cererii deduse judecății, calificarea acesteia și verificarea competenței instanței de sesizare de a soluționa cauza în ultimă instanță, ceea ce, implicit, presupune și premisa verificării competenței de primă instanță.

Cum finalitatea pronunțării unei hotărâri prealabile în procedura reglementată de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă este dezlegarea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, prin care să dea rezolvare de principiu acesteia, se impune evaluarea problemei de drept în coordonatele sale legale, ceea ce implică stabilirea premiselor corecte de analiză în realizarea demonstrației juridice, și nu preluarea celor stabilite de instanța de trimitere, după cum, la pronunțarea prezentei decizii, este lipsită de relevanță și omisiunea aceleiași instanțe de a da anumite dezlegări intermediare ce se constituie în chestiuni prealabile indispensabile în rezolvarea problemei de drept.

Cauza dedusă judecății pe rolul Tribunalului Gorj - Secția conflicte de muncă și asigurări sociale are ca obiect contestația formulată de contestatoarea Schinteie Viorica prin care, în contradictoriu cu intimata Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Gorj, a solicitat instanței ca, prin sentința ce o va pronunța, să dispună anularea, pentru nelegalitate și netemeinicie, a Deciziei nr. 154 din 9 iulie 2013 emise de intimată, prin care s-a dispus recuperarea unui debit de 3.500 lei, reprezentând prima de instalare ce i-a fost acordată în temeiul art. 75 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, sumă încasată de contestatoare în luna iunie 2010.

Art. 75 din actul normativ de referință prevede că: "Persoanele care, în perioada în care beneficiază de indemnizație de șomaj, se încadrează, potrivit legii, într-o altă localitate și, ca urmare a acestui fapt, își schimbă domiciliul primesc o primă de instalare, acordată din bugetul asigurărilor pentru șomaj, egală cu de șapte ori valoarea indicatorului social de referință în vigoare la data instalării."

Pe de altă parte, art. 76 alin. (2) și (3) din același act normativ stabilește că angajații au obligația de a restitui integral suma primită ca primă de instalare, în situația în care își schimbă domiciliul la vechiul domiciliu, într-o perioadă de 12 luni de la angajare.

Totodată, în situația nerespectării obligației de restituire a sumei încasate ca primă de instalare, recuperarea acestor sume se va face pe baza angajamentelor beneficiarilor, care constituie titluri executorii.

Cum existența unui asemenea angajament de restituire a acestei sume asumat de contestatoare, beneficiar al primei de instalare, nu s-a reținut în cauză, astfel cum rezultă din consultarea Sentinței civile nr. 5.243 din 9 decembrie 2013 a Tribunalului Gorj - Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, rezultă că Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Gorj a uzat de dispozițiile art. 47 alin. (1) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, și a emis decizia de debit contestată în cauză.

Astfel, norma menționată prevede că "Sumele acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și orice alte debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, altele decât cele provenind din contribuții, se recuperează pe baza deciziilor emise de agențiile pentru ocuparea forței de muncă sau, după caz, de centrele regionale de formare profesională a adulților, care constituie titluri executorii".

În consecință, cererea formulată în cauză reprezintă o contestație împotriva unei decizii care constituie titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, așadar, o contestație la executare în temeiul art. 712 alin. 2 din Codul de procedură civilă potrivit căruia "În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desființarea lui".

Ca atare, o astfel de contestație la executare este admisibilă dacă legea care îi stabilește caracterul de titlu executoriu nu prevede o altă cale procesuală pentru desființarea lui.

Or, actul normativ de referință - Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare - nu conține o astfel de soluție procesuală specială, ci, dimpotrivă, în art. 119 alin. (1) din același act normativ, face trimitere la dispozițiile de drept comun: "Litigiile rezultate ca urmare a aplicării prevederilor prezentei legi se soluționează de către instanțele judecătorești competente, potrivit legii."

Conform art. 713 alin. (1) din Codul de procedură civilă, contestația la executare se introduce la instanța de executare, iar art. 650 alin. (1) din Codul de procedură civilă, normă activă la data sesizării primei instanțe, dispunea în sensul că instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se află sediul biroului executorului judecătoresc care face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel; este util a se preciza că, în prezent, această dispoziție legală a fost reformulată prin adoptarea Legii nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 16 octombrie 2014 - așadar, în vigoare din 19 octombrie 2014, potrivit art. 12 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, mențiune necesară în contextul suspendării de drept a art. 650 alin. (1) forma inițială, ca efect al publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 348 din 17 iunie 2014 prin care a fost declarată neconstituționalitatea acestei norme.

Decizia Curții Constituționale nu poate avea niciun efect asupra executărilor silite aflate în curs, implicit nici asupra incidentelor ivite în cursul executării silite, precum este și contestația la executare, întrucât, în temeiul art. 147 alin. (4) din Constituția României, republicată, ea produce efecte numai pentru viitor (facta futura), nu și cu privire la situațiile juridice trecute (facta praeterita) sau aflate în curs de desfășurare (facta pendentia).

În plus, motivarea excepției de neconstituționalitate a privit exclusiv criteriul de stabilire a competenței teritoriale, acest criteriu fiind cel apreciat de Curtea Constituțională ca neconform dispozițiilor art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) și art. 126 alin. (2) din Constituția României, republicată, și prevederilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Totodată, în domeniul executării silite a debitelor rezultate din încălcări ale Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, a fost emis Ordinul nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare.

La art. 31 din cap. II din anexa acestui ordin se dispune astfel: "Activitatea de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor rezultate din nerespectarea

prevederilor legii se realizează, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către personalul de specialitate din cadrul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă, desemnat prin dispoziții ale directorilor executivi", persoane denumite executori bugetari, investite cu exercițiul autorității publice, conform art. 32 alin. (1) și (2) din anexa la același ordin.

Art. 33 lit. a) din anexa la ordinul de referință prevede următoarele: "Fac obiectul executării silită, în condițiile art. 31, următoarele debite rezultate din nerespectarea prevederilor legii: a) sumele plătite fără temei legal, cu titlu de indemnizație de șomaj, precum și debitele create în condițiile legii, care se recuperează în temeiul deciziilor emise de agențiile pentru ocuparea forței de muncă, ce constituie titluri executorii, potrivit art. 47 alin. (1) din lege, de la persoanele care le-au primit;"

Prin urmare, executarea silită a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, adică a titlurilor executorii emise în aplicarea dispozițiilor art. 47 alin. (1) din actul normativ anterior menționat, se efectuează de executorii bugetari, și nu de către executorii judecătorești, astfel că, în aplicarea art. 119 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 713 alin. (1) raportat la art. 650 alin. (1) din Codul de procedură civilă (forma în vigoare la data sesizării primei instanțe) coroborat cu art. 31 și art. 32 alin. (1) și (2) din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că, în cauză, competența de soluționare a contestației la executare revenea judecătoriei în circumscripția căreia se află sediul executorului bugetar, deci sediul Agenției Județene de Ocupare a Forței de Muncă Gorj, acesta fiind personalul de specialitate din cadrul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă, în sensul textelor anterior citate.

Potrivit art. 717 alin. (1) din Codul de procedură civilă, hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel, cu excepția hotărârilor pronunțate în temeiul art. 711 alin. (4) și art. 714 alin. (4) din Codul de procedură civilă, care pot fi atacate în condițiile dreptului comun.

Așadar, cererea dedusă judecății reprezintă o contestație la executare a cărei competență de soluționare revenea judecătoriei în a cărei rază își are sediul Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Gorj, iar hotărârea pronunțată de această instanță era susceptibilă numai de apel, calea de atac fiind în competența de soluționare a tribunalului competent teritorial, conform art. 94 pct. 2 din Codul de procedură civilă, care urma să judece în ultimă instanță și să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

Cu toate acestea, se observă că pricina care a generat prezenta sesizare a fost soluționată în primă instanță de Tribunalul Gorj - Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, instanță care, în temeiul obligației legale statuate prin art. 131 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a procedat la verificarea propriei sale competențe și a constatat că este competentă general, material și teritorial să judece pricina, în temeiul dispozițiilor art. 153 și art. 154 din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 95 din Codul de procedură civilă.

Este adevărat că art. 153 lit. i) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, stabilește competența materială a tribunalului de a soluționa contestațiile împotriva măsurilor de executare silită, însă textul privește, în mod explicit, ca aceste măsuri să fi fost dispuse "în baza prezentei legi", așadar a legii privind sistemul unitar de pensii publice, în timp ce art. 154 din același act normativ reprezintă norma de competență teritorială în aceeași materie; pe de altă parte, aceste dispoziții din legea specială derogă și exclud de la aplicare dispozițiile dreptului comun, respectiv normele de competență din Codul de procedură civilă, între care și art. 95 anterior menționat.

Însă, sistemul de asigurări sociale este unul complex și el acoperă atât pensiile publice, dar și alocațiile de stat pentru copii, situațiile de incapacitate temporară de muncă, riscurile de accidente de muncă și boli profesionale și alte servicii de asistență socială, indemnizațiile de șomaj și stimulentele acordate angajatorilor pentru crearea de locuri de muncă; or, fiecare dintre aceste forme de asistență socială este guvernată de actele normative adoptate pentru acel segment de relații sociale (domeniul propriu de reglementare), iar din perspectiva speței deduse judecății, pensiile publice sunt guvernate de prevederile Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în timp ce sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă de cele ale Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare; ca atare, soluționarea litigiilor generate de aplicarea lor se supune regulilor

propriului act normativ, cu excepția situațiilor în care, în cuprinsul lui, nu se face trimitere la normele dintr-o altă reglementare.

Concluzia anterioară este susținută de principiul unicității reglementării în materie consacrat ca atare prin dispozițiile art. 14 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ, iar un act normativ poate cuprinde reglementări și din alte materii conexe numai în măsura în care sunt indispensabile realizării scopului urmărit prin acest act, dar și de regula evitării paralelismelor legislative enunțată de art. 16 alin. (1) din același act normativ, potrivit căruia în procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative.

Așadar, sentința pronunțată în primă instanță de Tribunalul Gorj în aceste condiții (pornind de la o greșită calificare a cererii deduse judecătii, calificare ce interesează și dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei hotărâri prealabile), pe baza unor norme de competență neincidente, este supusă numai apelului la curtea de apel competentă, respectiv la Curtea de Apel Craiova care va pronunța o hotărâre definitivă, așadar, în ultimă instanță.

Reținând că autorul sesizării este o curte de apel care, în această cauză, judecă în ultimă instanță, urmând a pronunța o hotărâre definitivă, se constată îndeplinită și cea de-a doua condiție de admisibilitate, întrucât, față de momentul procesual la care se află pricina pe rolul instanței de trimitere, necompetența materială și cea teritorială de ordine publică nu pot fi invocate de părți ori de către judecător în orice stare a pricinii, ci doar la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, astfel cum prevede art. 130 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, neregularitatea procedurală constând în soluționarea cauzei în primă instanță de o instanță necompetentă material, acoperită fiind, nu are alt efect decât al competenței dobândite de instanțele care au fost investite cu soluționarea cauzei, ea neafectând și corecta calificare juridică a cererii, anterior arătată, anume contestație la executare formulată în temeiul art. 712 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Și cea de-a treia condiție de admisibilitate a sesizării este, de asemenea, întrunită, respectiv cea referitoare la ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, încă de la prima instanță, contestatoarea invocând depășirea termenului general de prescripție legal (referindu-se la termenul de 3 ani prevăzut de art. 3 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958) la momentul emiterii deciziei contestate în cauză, aspect care, în contextul contestației la executare formulate în temeiul art. 712 alin. (2) din Codul de procedură civilă, se constituie într-un motiv de drept, de nelegalitate, referitor la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, și anume decizia emisă în baza art. 47 alin. (1) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, fiind, așadar, o apărare de fond a contestatoarei, și nu o excepție procesuală de fond.

Această apărare a contestatoarei a fost reținută de prima instanță, iar dezlegarea acesteia din cuprinsul sentinței a fost criticată de către intimată prin motivele de apel cu a căror analiză este investită, în ultimă instanță, Curtea de Apel Craiova.

Or, de lămurirea acestei chestiuni de drept - înțelesul sintagmei "termenul general de prescripție legal" din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, depinde, într-adevăr, soluționarea pe fond a cauzei aflate în curs de judecată.

Pentru a se conchide asupra noutății chestiunii de drept este necesar a se enunța scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile ca mecanism de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control a priori), spre deosebire de mecanismul recursului în interesul legii care are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în practica instanțelor judecătorești (control a posteriori).

Sigur că un act normativ recent adoptat sau recent intrat în vigoare are mai degrabă un potențial de a conține probleme noi de drept care ar fi susceptibile a genera practică neunitară, decât un act normativ intrat în vigoare de mai mult timp; cu toate acestea, nu se poate nega, de plano, doar pe baza criteriului vechimii, că un astfel de act normativ mai poate genera chestiuni noi de drept, întrucât este posibil ca o instanță să fie chemată să se pronunțe pentru prima dată asupra respectivei probleme de

drept, după cum sunt posibile modificări sau completări ulterioare mai recente ale actului normativ care să suscite probleme de interpretare.

Ca atare, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, în timp ce opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

În consecință, se apreciază că importante, sub acest aspect, sunt existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în această materie.

Or, norma a cărei interpretare se solicită pe calea acestei sesizări reprezintă o chestiune nouă de drept care necesită o dezlegare prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, dat fiind potențialul său de a genera practică neunitară și în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății, cu toate că dificultatea acesteia nu este una serioasă.

Deși Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, nu este un act normativ recent intrat în vigoare și unele dintre instanțe fie nu au fost chemate să se pronunțe în aplicarea dispozițiilor art. 47 alin. (2) din această lege, fie nu s-au pronunțat decât sporadic în legătura cu această normă, concluzia care se impune este aceea că nu se pot constata existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în această materie, astfel că se reține a fi îndeplinită și condiția privind caracterul de noutate al chestiunii de drept deduse judecății.

Înalta Curte constată că, potrivit art. 47 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare: "(1) Sumele acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și orice alte debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, altele decât cele provenind din contribuții, se recuperează pe baza deciziilor emise de agențiile pentru ocuparea forței de muncă sau, după caz, de centrele regionale de formare profesională a adulților, care constituie titluri executorii.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) se recuperează de la beneficiari în termenul general de prescripție legal."

Instanța de trimitere a solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție să lămurească, prin intermediul unei hotărâri prealabile: "Dacă norma de trimitere de la art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 se referă la termenul general de prescripție de 3 ani reglementat de art. 3 din Decretul nr. 167/1958 (respectiv art. 2.517 din noul Cod civil) sau la termenul de prescripție de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul, reglementat de art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală."

Norma juridică este o regulă de conduită generală, impersonală și obligatorie care are ca scop asigurarea ordinii sociale și care, la nevoie, poate fi dusă la îndeplinire prin constrângere; din punct de vedere logico-juridic, norma are o structură compusă din trei elemente: ipoteză, dispoziție și sancțiune; cele care conțin toate aceste trei elemente structurale sunt norme complete sau determinate, iar cele cărora le lipsește oricare dintre aceste elemente sunt norme incomplete sau nedeterminate și care conțin o trimitere explicită la o altă normă cu care se întregește (norma de trimitere).

De asemenea, normele de trimitere, în redactarea unor acte normative, sunt utilizate pentru sublinierea unor conexiuni legislative, sens în care dispune art. 16 alin. (1) teza finală din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Or, față de cele arătate, se poate observa că art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, nu conține nicio normă de trimitere, întrucât nu indică un text de lege cu care să se întregească, ci dispoziția legală a cărei interpretare se cere, face însă referire la instituția juridică a "termenului general de prescripție legal".

Înainte de intrarea în vigoare a Codului civil (1 octombrie 2011), termenul general de prescripție legal era prevăzut de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, în timp ce, după intrarea în vigoare a Codului civil, acesta este reglementat de art. 2.517 din Codul civil, fiind de 3 ani; așadar, atât înainte, cât și după intrarea în vigoare a Codului civil, toate celelalte termene de prescripție, altele decât cele prevăzute de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958 și, respectiv, art. 2.517 din Codul civil, sunt termene speciale de prescripție legale, derogatorii de la termenul general.

Termenul de prescripție extinctivă reprezintă intervalul de timp stabilit de lege, înăuntrul căruia trebuie exercitat dreptul la acțiune în sens material, sub sancțiunea pierderii aceluia drept.

În contextul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, termenul de prescripție este intervalul de timp stabilit de lege, înăuntrul căruia agenția pentru ocuparea

forței de muncă sau, după caz, centrele regionale de formare profesională a adulților trebuie să procedeze la emiterea deciziilor de debit, care constituie titluri executorii, pentru sumele acordate în mod necuvenit din bugetul asigurărilor pentru șomaj, precum și orice alte debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj, altele decât cele provenind din contribuții, sub sancțiunea pierderii aceluși drept (recuperarea debitului).

Drept urmare, prin emiterea deciziei se stabilește creanța prin exercitarea dreptului subiectiv la recuperarea debitului ce corespunde obligației angajaților de restituire a primei de instalare încasate nelegal (obligație ce are ca izvor un fapt juridic ilicit și care generează răspunderea juridică delictuală), în timp ce, după emiterea deciziei de debit (așadar, a titlului executoriu), se naște dreptul emitentului de a trece la executarea silită în vederea realizării creanței.

Depășirea acestui termen general de prescripție legal la momentul emiterii deciziei de către instituția abilitată prin lege în acest sens și deci constituirea titlului executoriu după stingerea, prin prescripție extintivă, a dreptului la recuperarea sumelor acordate în mod nelegal sau a altor debite constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj lipsesc decizia de cauză juridică, ceea ce se constituie într-un motiv de nulitate a acesteia [apărarea de fond invocată de contestatoare în contestația la executare adresată primei instanțe în temeiul art. 712 alin. (2) din Codul de procedură civilă].

Având în vedere că termenul general de prescripție legal este aplicabil ori de câte ori nu este incident un termen special de prescripție, este necesar a se arăta de ce alternativa indicată de autorul sesizării - art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală - nu își găsește aplicarea în contextul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, și care sunt etapele interpretării sistematice care au permis invocarea acestei alternative.

Art. 131 alin. (1) din Codul de procedură fiscală (cu denumirea marginală "începerea termenului de prescripție") este plasat în cuprinsul acestui act normativ în titlul VIII - Colectarea creanțelor fiscale, capitolul VII intitulat "Prescripția dreptului de a cere executarea silită și a dreptului de a cere compensarea sau restituirea", și prevede astfel: "Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept."

"Restituirea" enunțată în titlul cap. VII din Codul de procedură fiscală este explicată la art. 135 din acest act normativ ca fiind "dreptul contribuabililor de a cere compensarea sau restituirea creanțelor fiscale", ceea ce este o chestiune diferită de obiectul de reglementare al art. 76 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, care constituie cauza obligației angajaților la restituirea debitelor constituite la bugetul asigurărilor pentru șomaj (precum prima de instalare, acordată potrivit art. 75 din legea anterior menționată).

Această obligație de restituire în mod evident are un temei delictual, fiind determinată de încălcarea ulterioară a unor cerințe ale legii, deoarece prin reglementarea de la art. 76 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul a prezumat intenția de a frauda legea de cel care, angajându-se și schimbându-și domiciliul pentru acest motiv, revine la vechiul domiciliu într-un interval de 12 luni de la angajare, presupunându-se că schimbarea de domiciliu nu a fost generată în mod real de evenimentul angajării, ci doar pentru a se crea premisele incidenței dispozițiilor art. 75 din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, în vederea încasării primei de instalare.

Obligației angajaților aflați în situația de la art. 76 alin. (2) din lege îi corespunde dreptul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă sau, după caz, al centrelor regionale de formare profesională a adulților de a emite decizii ce constituie titluri executorii, în condițiile art. 47 alin. (1) din același act normativ, drept care se naște la data luării la cunoștință despre faptul ilicit sau când acest fapt trebuia a-i fi cunoscut agenției sau centrului, respectiv revenirea angajatului la vechiul domiciliu.

Trimiterea la dispozițiile Codului de procedură fiscală se regăsește în art. 31 din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Acest ordin a fost emis în baza prevederilor art. 116 alin. (4) din Procedurile privind accesul la măsurile pentru stimularea ocupării forței de muncă, modalitățile de finanțare și instrucțiunile de implementare a acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 377/2002, cu modificările și completările ulterioare, adoptate pentru organizarea aplicării Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 31 din anexa la ordinul menționat dispune astfel: "Activitatea de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor legii se realizează potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către personalul de specialitate din cadrul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă, desemnat prin dispoziții ale directorilor executivi."

Așadar, Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr. 279/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu face trimitere la titlul VI din Codul de procedură fiscală - Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat - ori la dispozițiile art. 91 alin. (1) și (2) din Codul de procedură fiscală, având denumirea marginală "Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale", și care prevăd că dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel, situație în care termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

Art. 91 alin. (1) și (2) din Codul de procedură fiscală ar fi intrat în conflict cu cele dispuse prin art. 47 alin. (1) și (2) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, iar nu art. 131 din Codul de procedură fiscală, astfel că titlul executoriu se emite în termen de 3 ani [date fiind dispozițiile art. 47 alin. (2)] de la data nașterii dreptului la recuperarea debitului.

În consecință, ordinul invocat a fost emis pentru aprobarea procedurii privind activitatea de control, de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor rezultate din nerespectarea prevederilor Legii nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, fără a conține dispoziții care să pună problema unui conflict între art. 47 alin. (1) și (2) din lege (care reglementează modalitatea de constituire a titlului executoriu, precum și termenul de prescripție în care acesta se emite) și dispoziții din Codul de procedură fiscală, doar executarea silită a titlului executoriu emis în baza art. 47 alin. (1) din Legea nr. 76/2002, cu modificările și completările ulterioare, urmând a fi realizată potrivit procedurii din Codul de procedură fiscală, nu și emiterea acestuia.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 raportat la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția I civilă în Dosarul nr. 7.259/95/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare a dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă.

Stabilește că "termenul general de prescripție legal" din cuprinsul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 76/2002 este termenul de 3 ani prevăzut de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, respectiv art. 2.517 din Codul civil.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 octombrie 2014.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,

Ileana Peligrad